

På mødet den 9. december 1992 vedtog Rådet endvidere med kvalificeret flertal, jf. ovenfor, en »fælles holdning« til direktivet.

Europa-Parlamentet godkendte den fælles holdning på møde den 10. februar 1993, og Rådet vedtog direktivet på møde den 15. marts 1993.

Det er taget som udgangspunkt, at det står hver enkelt medlemsstat frit for inden for rammerne af artikel 36 i Traktaten om Den Europæiske Union at fastslå, hvilke kulturgenstande, der som »nationale skatte« kan gøres til genstand for udførselsbegrænsning.

Det er endvidere anset for urealistisk på nuværende tidspunkt at gennemføre en fuldstændig gensidig anerkendelse af de enkelte landes beskyttelsesordninger.

Formålet med reglerne er derfor nærmere at fastlægge *proceduren* og *området* for den gensidige bistand, som EU-landene skal yde hinanden.

For så vidt angår anvendelsesområdet bemærkes, at de europæiske bestræbelser er gået ud på at afgrænse en gruppe af kulturgenstande af en sådan alder og/eller værdi, at det vil være rimeligt at iværksætte en *europæisk bistandsordning* for disse genstandes vedkommende.

Som udgangspunkt har man haft den opfattelse, at forordningen og direktivet skal have det samme anvendelsesområde. Denne opfattelse har givet sig udslag i, at forordningen og direktivet har identiske bilag med angivelse af de omhandlede kategorier af kulturgenstande, jf. dog ovenfor om en vis udvidelse for direktivets vedkommende.

Det – stort set – fælles anvendelsesområde er anset for hensigtsmæssigt bl. a. for at fremme forståelse for de europæiske ordninger i de berørte handelskredse.

Det fælles anvendelsesområde indebærer også, at man ved stillingtagen til områdets afgrænsning har måttet inddrage forholdet til såvel udførselssituationen som til tilbageleveringssituationen.

Sagen har i Danmark været behandlet af Kulturministeriet i samråd med Justitsministeriet og Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen. Det er indgået i den danske vurdering, at den foreslåede europæiske bistandsordning ikke bør medføre en sådan belastning af de myndigheder (kulturmyndigheder, justitsmyndigheder og toldmyndigheder), som er berørt af ordningen, eller af den private handel, at den må anses for urimelig i forhold til beskyttelsesinteresserne.

Under sagens behandling har man fra dansk side tilkendegivet det hovedsynspunkt, at beskyttelsen af et lands kulturværdier først og fremmest er en national opgave, og at omfanget og udformningen af en

europæisk bistandsordning på dette område derfor nøje måtte overvejes.

De relativt høje værdigrænser for de centrale kategorier af kulturgenstande betyder i *udførelssituationen*, at en række genstande, der er omfattet af den danske beskyttelsesordning, ikke bliver genstand for den særlige kontrol ved Fællesskabets ydre grænser, ligesom det i *tilbageleveringssituationen* betyder, at man kun i begrænset omfang kan anvende direktivets særlige bistandsordning.

For så vidt angår *tilbageleveringssituationen* bemærkes, at man fra dansk side har måttet tage hensyn ikke blot til beskyttelsen af danske kulturværdier men også til den belastning, som den europæiske ordning eventuelt ville indebære for de berørte danske myndigheder ved varetagelse af de andre medlemsstaters interesser.

Disse hensyn er baggrunden for, at man fra dansk side har kunnet tilslutte sig de relativt høje værdigrænser for visse kategorier af kulturgenstande.

For så vidt angår *udførelssituationen* bemærkes, at man som led i den almindelige kompromisløsning på europæisk plan endvidere har tilsluttet sig, at den europæiske ordning omfatter tilfælde, som ikke er dækket af den danske ordning. Det drejer sig dels om tilfælde, hvor den europæiske ordning i modsætning til den danske ordning ikke arbejder med bestemte værdigrænser, dels om tilfælde hvor den europæiske ordning arbejder med lavere aldersgrænser end den danske ordning. Endvidere skal bemærkes, at den europæiske ordning – i modsætning til den danske lovgivning – omfatter mønter.

Der har under sagens behandling været løbende kontakt til de organisationer, der repræsenterer handelen på de områder, der dækkes af direktivet og forordningen.

Kontakten til organisationerne vil blive opretholdt blandt andet med henblik på vurdering af, hvilke ændringer af ordningen, der må anses for ønskelige, når spørgsmålet om revision bliver aktuelt, jf. ovenfor om eventuel justering efter en 3-års periode (direktivets artikel 16).

Organisationer:

Dansk Antikvitetshandler Union
Foreningen af Auktionsledere i Danmark
Dansk Numismatisk Forening
Danmarks Frimærkehandlerforening
Danmarks Filatelistforbund
Dansk Veteranbil/Klub
Den danske Antikvarboghandlerforening
Mønthandlersammenslutningen af 1975
Kunst & Antikvitetshandlerringen